

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **H. M.**, státní příslušnice Ukrajiny
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
se sídlem Praha 2, Karlovo nám. 18

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022, č. j. MV-153405-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 7. 2022, č. j. OAM-45551-24/DP-2021. Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

společného soužití rodiny a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), uděleno, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

II. Obsah žaloby

2. V úvodu podané žaloby žalobkyně upozornila, že na území pobývá společně se svým manželem panem M. K., který je držitelem povolení k trvalému pobytu. Žalobkyni bylo vydáno dlouhodobé pobytové vízum za účelem rodinný.
3. První žalobní bod žalobkyně označila jako „*nesprávný právní závěr*“. Uvedla, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil stávající situaci a bez bližšího posouzení skutečného stavu věci dlouhodobý pobyt žalobkyni neudělil. Žalobkyně považovala postup žalovaného za ustálenou správní praxi, která dle jejího názoru nevznikla s ohledem na výklad právního pojmu ve spojitosti se správním uvážením, ale je libovůlí žalovaného. Žalobkyně byla přesvědčena, že ustálená správní praxe při správním uvážení nemá své opodstatnění. Žalobkyně považovala za stěžejní zabývat se kritérii přiměřenosti ve smyslu § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a dalšími skutečnostmi, a to účelem pobytu dalších rodinných příslušníků, zjednodušeným přístupem k podání nové žádosti v domovském státě, finanční stránkou tohoto procesu a míře zásahu do rodinného života s ohledem na ekonomickou stránku věci. Žalobkyně byla přesvědčena, že postup žalovaného je založen na přísně formalistické správní praxi a je nepřiměřený a rozporný s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí má rozsáhlý dopad v podobě dotčení jejího práva na respektování soukromého a rodinného života.
4. Druhý žalobní bod žalobkyně označila „*nezákonnost rozhodnutí*“. V tomto žalobním bodě žalobkyně tvrdila, že se žalovaný dostatečně její rodinnou a životní situací a společně posuzovaných osob odmítl zabývat, neboť mu toto výslovně zákon neukládá. Dále namítala, „*že výzva k odstranění vad a obsah poučení je vymezen jednat pozitivně a současně negativně, nicméně tato výzva nepostihuje situace, ve kterých se rodiny mohou nacházet. V tomto smyslu se žalobkyně domnívá, že by výzva měla obsahovat i možnost poskytnutí prostředků v rámci případné sociální péče. Bohužel současná podoba zákona o pobytu cizinců nereflektuje na stav společnosti, který tu je a bude se v negativním smyslu prohlubovat*“.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Uvedl, že v posuzovaném případě ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně dne 15. 12. 2021 podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. V průběhu řízení o předmětné žádosti správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti. Na základě výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 22. 12. 2021, č. j. OAM-45551-11/DP-2021, měla žalobkyně doložit doklady prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., a to konkrétně doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 2020 a také doklad o výši plateb na pojistné na všeobecné zdravotní pojištění za rok 2020. Jelikož žalobkyně k žádosti nedoložila všechny doklady požadované správním orgánem I. stupně ve výzvě k odstranění vad žádosti, byla předmětná žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

zamítnuta podle § 46 odst. 3 ve spojení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Žalovaný se s uvedeným závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnil.

7. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobní námitky nezakládají důvody, pro které by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Rovněž v otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, kde tuto otázku vypořádal v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
10. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
11. Soud s ohledem na obsah podané žaloby úvodem zdůrazňuje, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to totiž právě žalobce, kdo se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkouvává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tak výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li žalobce námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. V případě, že by tak soud učinil, došlo by k narušení jeho nezávislosti a nestrannosti. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém konstatoval, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
12. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila dva žalobní body, a to ryze v obecné rovině. Z obou žalobních bodů vyplývá nesouhlas žalobkyně s posouzením dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
13. K uvedené námitce soud předně poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území z důvodu, že žalobkyně přes výzvu správního orgánu nepředložila doklady, které by byly způsobilé prokázat, že úhrnný měsíční příjem rodiny žalobkyně po sloučení odpovídá požadavkům uvedeným v § 42b odst. 12 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Vůči uvedenému závěru nevznesla žalobkyně v podané žalobě žádné námitky.
14. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí předně ztotožnil s věcnými závěry prvostupňového správního orgánu a dále konstatoval, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně. K uvedenému závěru žalovaný dospěl na základě zjištění, že žalobkyně v průběhu odvolacího řízení toliko poukazovala na

skutečnost, že její manžel má na území ČR povolen trvalý pobyt. Tuto námitku však žalobkyně blíže nespecifikovala. Žalovaný pak měl za to, že existence rodinných příslušníků na území sama o sobě neznamená důvod pro odhlédnutí od okolností zamítnutí předmětné žádosti a automatické dovozování nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, tím spíše za situace, kdy zákon č. 326/1999 Sb. nestanovuje podmínku zkoumání přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a. Žalovaný se uvedenou podmínkou zabýval s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména pak rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně v odvolacím řízení poukazovala toliko na skutečnost, že manžel žalobkyně disponuje povolením k trvalému pobytu, což nelze považovat za dostatečnou konkretizaci namítaného nepřiměřeného zásahu.

15. Soud vůči postupu žalovaného při posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nemá žádné výtky. Soud zdůrazňuje, že zásah do rodinného a soukromého života mohl být žalovaným v projednávaném případě posuzován na podkladě tvrzení žalobkyně. Výlučně žalobkyně je totiž obeznámena se svým soukromým a rodinným životem, a tedy i případnými překážkami, které jí vzniknou v případě, že jí požadovaný pobyt není povolen. Žalovaný pak má pouze velmi omezené možnosti, jak informace o soukromém a rodinném životě žalobkyně zjistit. Žalobkyně je tak povinna tvrdit rozhodné skutečnosti týkající se zásahu do svého soukromého a rodinného života. Na uvedeném závěru ostatně setrvává i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 31. 12. 2021, č. j. 2 Azs 135/2021-37).
16. Žalobkyně ve vztahu k možnému zásahu do soukromého a rodinného života až v průběhu odvolacího správního řízení poukázala na skutečnost, že její manžel disponuje povolením k trvalému pobytu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval, a to úměrně tvrzení žalobkyně. Žalobkyně totiž pouze poukazovala na skutečnost, že její manžel má na území ČR trvalý pobyt, aniž by své tvrzení jakkoliv blíže rozvedla. Rovněž v podané žalobě (včetně návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně osvětlily. Dle názoru soudu samotná skutečnost, že na území ČR žije manžel žalobkyně, nepostačuje k závěru o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z této skutečnosti totiž není nikterak zřejmé, jakým způsobem se napadené rozhodnutí v soukromém a rodinném životě žalobkyně projeví. Nezná-li žalovaný a soud dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, nemůže současně dospět k závěru o jejich nepřiměřenosti. Bylo pak výlučně na žalobkyni, aby tyto skutečnosti tvrdila (viz výše).
17. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud neshledal žádný důvod odchýlit se od závěru žalovaného, podle kterého napadené rozhodnutí nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobkyně. Vzhledem k obecnosti tvrzení žalobkyně v podané žalobě soudu nezbylo než zopakovat relevantní skutečnosti, ze kterých žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí a které ostatně ani žalobkyně nerozpороvala.
18. K námitkám, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil stávající situaci a bez bližšího posouzení skutečného stavu věci žalobkyni pobyt neudělil a že postup žalovaného, který je ustálenou praxí, představuje libovůli žalovaného, soud podotýká, že jsou tyto námitky konstruovány velmi obecným způsobem. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by na porušení povinností žalovaného mohlo být soudem usuzováno (např. jakou konkrétní stávající situaci žalovaný nezohlednil, jaký konkrétní postup žalovaného

představuje jeho libovůli). Za uvedené situace se soud námitkami žalobkyně nemohl blíže zabývat, neboť k tomu neměl relevantní podklad.

19. K námitce, že se žalovaný měl zabývat účelem pobytu dalších rodinných příslušníků a zjednodušeným přístupem k podání nové žádosti v domovském státě a finanční stránkou tohoto procesu, soud uvádí, že taková povinnost pro správní orgány ze zákona č. 326/1999 Sb. a rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu neplyne. Nadto námitka žalobkyně zůstala i v tomto případě toliko v obecné rovině.
20. Tvzení žalobkyně, že by výzva měla obsahovat i možnost poskytnutí prostředků v rámci případné sociální péče, soud s ohledem na znění zákona č. 326/1999 Sb. považuje za mimoběžné. Zákon č. 326/1999 Sb. po žadateli o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny vyžaduje v § 42b odst. 1 písm. d) prokázání úhrnného měsíčního příjmu jejich rodiny. Bylo pak povinností žalobkyně úhrnný měsíční příjem své rodiny doložit, a to bez ohledu na to, zda má žalobkyně nárok na poskytnutí příspěvků v rámci sociální péče, či nikoliv.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. srpna 2023

Milan Tauber v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.